

Kun toinen koeviikko alkoi viime marraskuussa ja tuli suositus käyttää maskeja, tiesin etäopetuksen olevan edessä. Etäopetuksesta minulle on jäänyt ristiriitaiset tunteet, koska siinä on ehdottomasti hyvät puolensa, kuten pidempään nukkuminen ja bussimatkojen pois jääminen. Etäopetuksessa on kuitenkin myös huonot puolensa, kuten tietokoneella istuminen, läksyjen lisääntyminen ja vertaistuen väheneminen. Syksyllä jo kirjoitukset aloittaneena toivoin, että pääsisimme kouluun lähiopetukseen ennen lukulomalle siirtymistä, koska koin, että lähiopetuksessa oli helpompi keskittyä, joka myös täten takasi paremman oppimistuloksen.

Itsessään opetuksen koin melko samanlaiseksi etäopetuksessa kuin lähiopetuksessa, koska jokainen opettaja pyrki opettamaan tilanteeseen parhaiten sopivalla tavalla. Koen kuitenkin että lähiopetuksessa olisi ollut helpompi esimerkiksi keskustella muiden kanssa ja valmistautua kevään ylioppilaskirjoituksiin. Yhtenä etäopetuksen huonona puolena oli myös ehdottomasti jatkuva oman koneen ruudun tuijottaminen, koska kaikki tunnit järjestettiin Meetissä. Tämä heikensi välillä tunteilla keskittymistä, koska kaikki aika tuli keskittää omaan näyttöön eikä esimerkiksi tauluun. Etäopetuksen hyvänä puolena koin sen, että opettajiin sai todella nopeasti yhteyden wilmassa.

Lukulomalle siirryttäessä olin jo melko varma, että penkkareita emme tulisi saamaan, vaikka niitä kovasti loppukeväälle suunniteltiin. Asia harmitti minua kovasti, koska koin, että kaiken muun lisäksi emme saa edes penkkareita, jotka ovat kuitenkin yksi lukion kohokohdista ja "kerran elämässä kokemus". Etäopetuksesta johtuen lukulomalle siirtyminen ja itsenäisesti opiskeleminen oli jo todella tuttua eikä kolmas jakso ja lukuloma oikeastaan eronneet millään tavalla toisistaan, koska koronasta johtuen meille järjestettiin preppaustunteja, joiden avulla pystyi kysymään opettajilta erilaisia kysymyksiä ja saamaan viime hetken opetusta. Vaikka preppaustunnit olivat pitkiä ja välillä jopa rankkoja, kannatti niihin osallistua, koska esimerkiksi reaaliaineiden preppauksista sai loistavia viime hetken vinkkejä. Mielestäni lukion tulisikin panostaa reaaliaineissa kertauskursseihin tulevaisuudessa.

Lukuloman lopussa meitä odotti myös vapaaehtoinen, mutta vahvasti suositeltu karanteeni. Aluksi ajattelin, että karanteeni itsessään ei ole paha, eikä tuota ongelmia, koska olimme olleet kotona jo monta viikkoa. Mutta kuitenkin kahden viikon karanteeni ennen kirjoituksia ja kirjoitusten aikana ihmiskontaktien vältteleminen oli rankkaa. Tällöin myös korostui vahvasti vertaistuen puute, koska esimerkiksi viime hetken paniikit ja stressit ennen kirjoituksia olivat pahempia kuin syksyllä.

Karanteenin myötä vahvistui myös vahvasti "Mitä jos? -ajattelu". Mitä jos ei pääse kirjoituksiin, koska sai koronan? Mitä jos ei valmistu, koska sai koronan? Mitä jos ei pääse opiskelemaan syksyllä, koska sai koronan? Meidän lukiomme ei pystynyt järjestämään mahdollisuutta tulla kirjoittamaan, jos oli altistunut tai saanut koronan. Mielestäni tämä aiheutti suuren epätasa-arvo kohdan Suomen lukiolaisten välille, koska joillakin paikkakunnilla oli mahdollista mennä kirjoittamaan altistumisesta huolimatta. Ymmärrän kuitenkin, että kyseessä on terveys ja rajalliset resurssit, mutta mielestäni asiaan olisi tullut panostaa enemmän.

Myös aluksi tieto siitä, että maskia tuli käyttää kirjoituksissa aiheutti minulle stressiä, koska koin, että maskin pitäminen heikentää keskittymiskykyä. Useimmat maskit kutittivat tai aiheuttivat päänsärkyä, ja täten häiritsivät tehtävään keskittymistä. Olin kuitenkin yllättyneet ylioppilaskokeissa kuinka helppoa maskin kanssa oli olla ja kuinka vähän se loppujen lopuksi häiritsi. Ylioppilastutkintolautakunta oli myös ottanut koronan huomioon ja lisännyt kirjoituspäiviä, jonka myötä salissa oli mahdollista pitää turvavälejä, joka vähensi stressiä koronan saamisesta. Itsessään ylioppilaskirjoitukset sujuivat hyvin, koska ohjeet olivat selkeät ja niitä noudatettiin. Tämän takia koen, että ylioppilaskokeiden tekeminen ei ollut yhtään sen erikoisempaa kuin syksylläkään vaan ainoastaan oli tiettyjä lisäohjeita.

Eniten minua kuitenkin harmittaa mahdollisuus siitä, että kaiken tämän raatamisen ja kestäminen jälkeen emme välttämättä pääse juhlimaan menestystämme ystäviemme ja perheemme kanssa. Tässäkin tapauksessa on tärkeää muistaa mennä turvallisuus ja terveys edellä, mutta emmekö ole jo kestäneet tarpeeksi? Lukion opinnot päättävät kuitenkin kovan työn, jota on jo monien vuosien ajan juhlittu ikimuistoisilla juhlilla.